

Lepi prolog k operi, katerega je deklamoval Ignacij Borštnik, je zložil „o prihodu dragih bratov s Štajerskega“ pok. Fr. Gestrin. V Ljubljani se je pela opera petkrat, a l. 1895. se je proizvajala v prevodu E. Aschenbrennerja dvakrat v Brnu, tudi z lepim uspehom. L. 1893. je zložil K. Hoffmeister in posvetil dr. B. Ipavcu transkripcijo za klavir, „Podoknico iz Teharskih plemičev“. Ta pesem je ena izmed najlepših, kar jih imajo „Teharski plemiči“, a Hoffmeister jo je efektno zložil za klavir. Razdelil jo je na tri dele. V prvem nam je podal napev podoknice z navadnim spremljevanjem in podloženimi besedami, tako da je pripraven za petje, a v drugem in tretjem delu je izpremenil napev dvakrat na umeten način. „Podoknica“ se je večkrat pela na raznih koncertih, a lepo overturo je godba mnogokrat igrala, tako dne 13. februarja l. 1900., ko je „Dramatično društvo“ praznovalo svojo tisočo predstavo. Arijo Ivana, žena Marjetičinega, za tenor, „Zemljo noč pokriva, svet pokojno spi“, je prinesel Gerbič v svoji „Glasbeni Zori“¹, dočim je molitev iz opere natisnjena v drugem zvezku „Slovenske pesmarice“, katero je za Družbo sv. Mohorja uredil Jakob Aljaž. Že s tem glasbenim delom je zaslužil dr. Benjamin Ipavec, da se njegovo ime vedno spominja v naši glasbeni zgodovini.

Ko je zaslužni Fran Gerbič začel l. 1899. izdajati svojo „Glasbeno Zoro“, mu je bil dr. Benjamin eden najboljših in najzvestejših sotrudnikov. „Glasbena Zora“ je zaradi slabega odziva v občinstvu, žalibog, po končanem drugem letniku prenehala izhajati, ali Slovenci so, hvala Bogu, že l. 1901. dobili „Nove Akorde“, zbornik za vokalno in instrumentalno glasbo, ki jih že osmo leto spretno urejuje dr. Gojmir Krek. Dr. Benjamin Ipavec, glasbeni veteran, je po petdesetletnici svojega glasbenega delovanja stopil vendar še z mladinstvenim navdušenjem med mlade glasbene tovariše v tem zborniku, in je bil med njimi ne le najodličnejši, nego tudi najmarljivejši sotrudnik. Malo je številka „Novih Akordov“, v katerih ne bi našel njegovega imena. Za „Nove Akorde“ je napisal več skladb za glasovir, n. pr. „Polonêza“ (l. I., št. 1.), „Valček“ (l. II., št. 1.), „Dve fugeti“ (l. II., št. 6.), „Gavota“ (l. IV., št. 4.), „Podoknica“ (l. V., št. 3.), „Kolo“ (l. V., št. 5.), „Fantazija po motivih Jenkove pesmi Naprej“ (l. V., št. 6.). Kakor je v svojem času najrajši posegal po melodioznih pesmah Simona Jenka, tako se tudi v starosti ni ustrašil niti naših modernih pesnikov, katere je prav rad uglašal. V „Novih Akordih“ je uglasbil mnogo takih pesmi za en glas in glasovir. Omenjam: „Če na poljane rosa

¹ Letnik II., str. 54.

pade“ (Aleksandrov, l. I., št. 2.), „Pozabil sem mnogokaj, dekle“ ... (Aleksandrov, l. I., št. 5.), „Je pa davi slanica pala“ (Framčan l. IV., št. 3.), „Iz gozda so ptice odplule“ (A. Gradnik, l. IV., št. 5.), „Ciganka Marija (Dimitrij Ahasverov, l. V., št. 1.), „Oblaku“ (A. Aškerc, l. V., št. 4.), „Ob studenci“ (l. VI., št. 3.), „Menih“ (l. VI., št. 5.), „Mak žari“ (C. Golar, l. VII., št. 2.) in pesmi Otona Zupančiča: „Božji volek“ (l. VII.,

FANIKA ČAMPA
prva sopranistinja damskega kvarteta

št. 4. in 5.), „Pomladni veter“ (l. VII., št. 6.) in „Čez noč, čez noč...“ (l. VIII., št. 1. in 2.). V „Novih Akordih“ najdemo tudi tri njegove mešane zборе „Pod nebom širnim“ (A. Gradnik, l. V., št. 2.), „Zapuščen“ (Babstista, l. VI., št. 1.) in „Ej tedaj“ (Utva, l. VII., št. 3.). Vse te skladbe, ki so iz poslednje dobe njegovega delovanja, dokazujejo, da je bil Ipavec tudi kot starček še vedno duševno svež in je pazljivo opazoval najnovejši razvitek ne samo slovenske, nego tudi svetovne glasbe.